

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Rayonen sad Lukovit (Βουλγαρία) στις
18 Μαρτίου 2022 — Ποινική διαδικασία

(Υπόθεση C-209/22)

(2022/C 213/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Αιτούν δικαστήριο

Rayonen sad Lukovit (Βουλγαρία)

Ποινική διαδικασία ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

Rayonna prokuratura Lovech, teritorialno otdelenie Lukovit

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2013/48/ΕΕ⁽¹⁾ σχετικά με το δικαίωμα πρόσβασης σε δικηγόρο στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας και διαδικασίας εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, καθώς και σχετικά με το δικαίωμα ενημέρωσης τρίτου προσώπου σε περίπτωση στέρησης της ελευθερίας του και με το δικαίωμα επικοινωνίας με τρίτα πρόσωπα και με προξενικές αρχές κατά τη διάρκεια της στέρησης της ελευθερίας, καθώς και της οδηγίας 2012/13/ΕΕ⁽²⁾ σχετικά με το δικαίωμα ενημέρωσης στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών, περίπτωση κατά την οποία, στο πλαίσιο της διερεύνησης ποινικού αδικήματος που σχετίζεται με την κατοχή ναρκωτικών, εφαρμόζονται μέτρα καταναγκασμού, τα οποία συνίστανται, ειδικότερα, στην προσωπική έρευνα και την κατάσχεση, σε βάρος φυσικού προσώπου για το οποίο η αστυνομία έχει υπόνοιες ότι έχει στην κατοχή του ναρκωτικά;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, ποιο καθεστώς έχει το εν λόγω πρόσωπο κατά την έννοια των ανωτέρω οδηγιών, εφόσον στο εθνικό δίκαιο δεν υφίσταται η νομική έννοια του «υπόπτου» και το πρόσωπο δεν έχει χαρακτηριστεί ως «κατηγορούμενος» με επίσημη γνωστοποίηση, και πρέπει, επίσης, να χορηγηθεί στο εν λόγω πρόσωπο το δικαίωμα ενημέρωσης και πληροφόρησης, καθώς και το δικαίωμα πρόσβασης σε δικηγόρο;
- 3) Συνάδει με την αρχή της νομιμότητας και με την απαγόρευση των αυθαιρεσιών εθνική ρύθμιση, όπως αυτή του άρθρου 219, παράγραφος 2, του Nakazatelno-protsesualen kodeks [κώδικα ποινικής δικονομίας, στο εξής: ΝΡΚ], η οποία προβλέπει ότι η ανακριτική αρχή μπορεί να χαρακτηρίσει ένα πρόσωπο ως κατηγορούμενο ακόμη και κατά τη σύνταξη της έκθεσης για την πρώτη ανακριτική πράξη σε βάρος του, εφόσον στο εθνικό δίκαιο δεν υφίσταται η νομική έννοια του «υπόπτου» και, βάσει του εθνικού δικαίου, τα δικαιώματα υπεράσπισης κτώνται μόνον από τη στιγμή του επίσημου χαρακτηρισμού ως «κατηγορούμενου», ο οποίος εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια της ανακριτικής αρχής, και θίγει, επίσης, η εν λόγω εθνική διαδικασία την αποτελεσματική άσκηση και τον πυρήνα του δικαιώματος πρόσβασης σε δικηγόρο κατά το άρθρο 3, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας 2013/48/ΕΕ;
- 4) Συνάδει με την αρχή του δικαίου της Ένωσης περί πρακτικής αποτελεσματικότητας εθνική πρακτική κατά την οποία ο δικαστικός έλεγχος των μέτρων καταναγκασμού που επιβάλλονται για τη συλλογή αποδεικτικών στοιχείων, συμπεριλαμβανομένης της προσωπικής έρευνας και της κατάσχεσης στο πλαίσιο της ανακριτικής διαδικασίας, δεν μπορεί να περιλαμβάνει την εξέταση του αν έχει διαπραχθεί κατάφωρη προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων των υπόπτων και των κατηγορουμένων, τα οποία κατοχυρώνονται από τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την οδηγία 2013/48/ΕΕ και την οδηγία 2012/13/ΕΕ;
- 5) Συνάδουν με την αρχή του κράτους δικαίου εθνικές νομοθετικές ρυθμίσεις και εθνική νομολογία βάσει των οποίων το δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ελέγχει τον χαρακτηρισμό προσώπου ως κατηγορουμένου, μολονότι η χορήγηση δικαιωμάτων υπεράσπισης σε φυσικό πρόσωπο εξαρτάται ακριβώς και αποκλειστικά από την εν λόγω τυπική πράξη, όταν εφαρμόζονται σε βάρος του εν λόγω προσώπου μέτρα καταναγκασμού για ανακριτικούς σκοπούς;

⁽¹⁾ ΕΕ 2013, L 294, σ. 1

⁽²⁾ ΕΕ 2012, L 142, σ. 1